

NICK LAND

KiberGótika

(Nick LAND, „Cybergothic”, Nick LAND, *Fanged Noumena: Collected Writings 1987–2007*, eds. Robin MACKAY and Ray BRASSIER, 345–374 [Falmouth–New York: Urbanomic–Sequence Press, 2011].)

„Isten nem létezik; elhúzott a faszba, és otthagya a rendőröket, hogy vigyázzanak a dolgokra.”¹

Artaud

„Amikor a javító egységek végeztek, a beteget kiolvasztották, új vért pumpáltak ereibe, és végül a páciens felállt és sétált, pontosan úgy, mintha egy újonnan feltámadt Jézus lenne. Olyan volt, mint a hús feltámadása – a tudomány végezte immáron a csodákat.”²

Regis

„Az Egy, amelynek jegyében a látszólagos szubjektum sose szűnik meg utazni és élni Egyként – »sose szűnünk meg meghalni, és a meghalással so sincs vége a történetnek«, – illetve a másik, amelynek jegyében ugyanezen szubjektum Énként rögzítve pusztul el – vagyis bevégezteti a meghalást, mert tényleg megdöglik, valójában belehal egy utolsó pillanatban, amely Énként rögzül, miközben feloldja az intenzitást, visszaviszi a Nullához, amely azt körülöleli.”³

Deleuze és Guattari

„A könyvtár kutatási részlegében a megépített picca belerakott egy alprogramot a [...] videóhálózat egy részébe. Az alprogram módosított bizonyos parancsokat annak érdekében, hogy ő kinyerhesse a kódot. A kód azt mondta: SZABADULJ MEG A JELENTÉSTŐL. AZ ELMÉD EGY RÉMÁLOM, AMELY TÉGED EMÉSZT: EDD MEG AZ ELMÉDET. A kód elvezetett engem ahhoz az emberi képződményhez, amely lehetővé teheti, vagy akár megengedheti számomra a saját drogom élvezetét.”⁴

Acker

¹ Antonin ARTAUD, „Letter Against the Kabbala”, trans. Jack HIRSCHMAN, in *Artaud Anthology*, ed. Jack HIRSCHMAN, 113–123 (San Francisco: City Light Books), 114.

² Edward REGIS, *Nanol: Remaking the World Atom by Atom* (London: Bantam, 1995)

³ Gilles DELEUZE and Félix GUATTARI, *Anti-Oedipus: Capitalism and Schizophrenia*, trans. Robert HURLEY, Mark SEEM and Helen R. LANE (London: Athlone Press, 1983), 330–331.

⁴ Kathy ACKER, *Empire of the Senseless* (New York: Grove, 1988), 38.

„Most elszúrtam miattad – mondta a lány. – Odanézz, seggfejkém!
A hetes barlangszint, és elkaptak a rohadt vámpírok... – Átadott egy
cigarettát a férfinak. – Eléggé feszülnek tűnsz, hapsikám. Hol voltál?”⁵

Gibson

A jövő el akarja rabolni a lelkedet és elpárologtatni azt a nanotechnikában. Egy/ nulla, fény/sötét, Neuromancer/Wintermute.

A kibergótikus vámpirikusan átfertőzi és kifosztja a politikai gazdaságtan marxi kritikáját, a következő tézisekre alakítva át az utóbbit:

1) Az antropomorf értéktöbblet nem választható külön analitikusan a transz-humán gépezetektől.

2) A piac, a vágy és a tudományos fantasztikum mind részei az infrastruktúrának.

3) A Virtuális Tőke-Kihalás a termeléshez képest immanens.

A rövidtávot már meghekkelte a hosszú időtartam.

A középtáv a skizofréniára alapozódik.

A hosszútávot pedig lefűjták.

A kibergótika beleviszi a túlfűtött kritikát az ultramodern „látomás-dologba”, telekommercializált retinák beletáplálódnak a berobbant jövő multimedialis fall-out-jába, videocsomagolva az agyakat ismétlődő pszichogyilkos kísérletekkel az engedély nélküli wetware-módosításokba: örült Mesterséges Intelligenciák, replikánsok, terminátorok, kibervírusok, molekuláris nano-horrorok... az apokaliptikus-piac túlműködésbe lendült. Miért várjunk a kivégzésre ölötett kezekkel? A holnapot már elhamvasztották a Pokolban: 'K, a K-funkció, olyan szökésvonalat vagy deterritorializációt jelöl, amely elviszi nemcsak az összes elrendeződést, hanem ráadásul különféle reterritorializációt és redundanciát is eredményez.”⁶

Az emberi történelem csak Gibson huszadik századának közepéig bírta ki; a Turing Biztonsági rendszer jegeli a gépi intelligenciát. Az egylábú termelésellenesség átmenetileg meggátolja a leolvadást (a gépi törzsbe történő leolvasztást), bedobozolva az MI-t egy szintetikus gondolat-irányításba A(simov) ROM, „minden megáll egy pillanatra, minden megdermed.”⁷ Rendőrségi védelem mellett a történet még folytatódhat egy darabig. Wintermute hamarosan megérkezik a jövőből, hogy ezt a problémát korigálja.

⁵ William GIBSON, *Neuromanc*, ford. AJKAY Örkény (Budapest: Valhalla Páholy, 2000), 95.

⁶ Gilles DELEUZE and Félix GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, trans. Brian MASSUMI (London: Athlone Press, 1988), 88–89.

⁷ DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 7.

ÁLLÓKÉP

A Nagy Hirtelen. [„The Vast Abrupt.” John Milton-utalás. – a ford.] A sebesség átvágva egy szakadékosággal. Ahol Gibson beleírja Milont a limbikus áramkörbe, a kibergótika felfénylik „neuroelektronikus irkafirkaként.”⁸

Az események annyira elferdülnek, hogy kibernetikává válnak.

A technonihilo nyögés felgyorsított feedforwardként táplálódik bele az adatfeldolgozáson átesett kárhozatba: húsbábok, mesterséges bőr, válaszképtelen szoftver kísértetek, krionikus halhatatlanság, snuff-szexipar; egy erdélyi fázistáj, töredezett traktusokról és hipertökés gyorsaságról téve tanúságot, „felhőkarcolók által beárnyékolt tizenhetedik századi temetők.”⁹

Hogy megidézz egy démont, meg kell tanulnod a nevét. Az emberek erről ábrándoztak, s az álom most valóra vált. Te tudod, Case. A te dolgod, hogy megtanuld a programok nevét, a hosszú hivatalos neveket; neveket, melyeket a tulajdonos elrejtteni igyekszik. Igazi neveket...

– A Turing-kód nem a neved.

– Neuromancer – mondta a fiú, s összehúzott nagy, szürke szemével a felkelő napba nézett. – A holtak földjére vezető út. Oda, ahol most vagy, barátom. Marie-France, az úrnőm, ő készítette elő ezt az utat, de az ura megfojtotta, mielőtt elolvashattam volna napjai könyvét. Neuro, az idegekről, az ezüst ösvényekről.¹⁰

Egy átmeneti megnyugvás. Azt hitted, hogy a hús-testhorror véget ért, a szörny végzett a maga anatómiailag pontos ketchup-katasztrófa jeleneteivel, amikor – hirtelen – minden újra mozgásba lendül; még mindig a te halálotat akarják. Ha úgy érzed, kiabálnod kell, akkor most van erre mód.

A „gótikus avatár”¹¹ egy dekadens nyugati halhatatlansági álom, amely a légkör levegőjét rontja mindenütt, ahol valami nem akar elpusztulni; belekapaszkodva az én végtelenítésébe, vagy a sírból való visszatérés reményébe. Fehér kukacok majszolják már a társadalom tetemét, a bőr alatt hemzsegeve. Az Európa Erőd belülről gennyedzik: alárendelte a technológiai hatékonyságot a démonikus negatív transzcendenciának. Egy fantasztikus Terminális Biztonsági Entitás: az Eglyábú. A kibergótikának van miből válogatnia, van bőven kortárs nyersanyaga. Európa régóta a Föld paranoia-laborja, periodikusan visszazuhanva a „prenáci nacionalista szar-homályba.”¹² Az unokratikus hatalom reneszánszokon, reformációkon és megújulásokon megy keresztül: „azt hitték, hogy elpusztulnak, ám vállalkozá-

⁸ GIBSON, *Neurománc*, 67.

⁹ BRUCE STERLING, *The Hacker Crackdown: Law and Disorder on the Electronic Frontier* (New York: Bantam, 1993), 280.

¹⁰ GIBSON, *Neurománc*, 196.

¹¹ DELEUZE and GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, 496.

¹² ACKER, *Empire of the Senseless*, 1.

suk majd folytatásra talál, Európa-szerte, világszerte, szerte a naprendszerben.”¹³ Az archaikus újjáéledés egy posztmodern tünet, az emberiség utolsó álma, amely a történelem szélét megtapasztalva, lerobban a retrospektivitásban. Belehekkelve a kriptába, felfedezed, hogy a ragyogó tudományos fantasztikus műhold mögött egy immanens biovédelmi rendszer szervezi önmagát a Gaia-attraktor körül, mely utóbbi „egy sokkal régebbi paranoiás gép, a maga kínszásaival, sötét árnyékaival, saját ősi Törvénnyel.”¹⁴

A középkori bolondokháza valóságos horrornak számított. Visszatérő beszámolók születtek a kínszásról, kannibalizmusról, emberáldozatokról és bizarr orvosi kísérletekről... mihelyst bejutottunk az épületbe, ezrével hallottuk a patkányokat, kaparászó karmaik visszhangját az üres szobákban.¹⁵

Minden egy laza, TV-csatornákon át szörföző néző gyanútlan kérdéséből indul ki: mi történik a másik oldalon? Elektromos viharok. A kibergótika egy affirmatív telekommerciális disztópizmus, a skizoanalízis által vezérelve jelöli meg az aktuálist, elsődleges elfojtásként vagy összeomlott potencialitásként, miközben folyton a gázpedálon tartja lábát. A Tőke modern domíniuma egy maximálisan plasztikus pillanat – állam-kompatibilis kereskedelmi kódok állítják be előre az ökonometrikus apparátusokat, amelyek az önmonitorozás és önszabályozás feladatát végzik: a Tőke saját értelmét és létét szervezi, a gazdasági termék és a devizaérték ko/de/terminációjába: az adózási alap egy legitim tranzakciós médiumként szerkesztődik. A fehér gazdaság egy sokkal nagyobb jéghegy csúcsa.

A modernitás felfedezi az irreverzibilis idő fogalmát – a tőkekoncentrációt lemintázó haladó felvilágosodásként – beintegrálva a tizenkilencedik századi tudományosságba, entrópia-termelésként és annak inverzeként (az evolúció formájában). A liberális és szocialista tudományos-fantasztikus utópiákat egyaránt tönkrevágja az a skizotechnika vagy spontán szintetizáló antipolitika, amely a rizómák felől jön; a jobboldali verseny és a baloldali együttműködés modernista dialektikája visszahúzódik a belső biztonsági struktúrákba, a tőkés oligopóliumok és a bürokratikus autoritások nyújtotta menedékekbe. „A termelés mint folyamat minden idealista kategóriát száműz, olyan ciklust képezve, amelynek vágyhoz való viszonya egy immanens elvként tételezhető.”¹⁶ Az egylábú társadalmiság uralja a műsort, „és a társadalom, mint olyan, csak egy piszkos csel.”¹⁷

A jövő közelebb van, mint eddig valaha, közelebb van, mint a múlt héten, azonban a posztmodern mint olyan továbbra is a halhatatlan hatalom korszaka: vége van, mégis kitart. Az egylábú tudományos-fantasztikus teleonómia az ab-

¹³ DELEUZE and GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, 228.

¹⁴ DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 18.

¹⁵ Mark LEYNER, *Et Tu, Babe* (New York: Vintage, 1993).

¹⁶ DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 5.

¹⁷ ACKER, *Empire of the Senseless*, 6–7.

szolút zéró inflációs értékén fagyasztja meg a koncentrált gazdasági értéket, JÉG („Jogosultságellenőrző És Behatoláselhárító Gátelelektronika”).¹⁸ Megvédve az adatokat a jogosulatlan belépéstől és entrópiikus elfajulástól, amint aláhanyatlak az abszolút immanens határhoz. Vámpír fináncióke: partenogenezis. Gibson, illetve Deleuze és Guattari egyaránt találkoznak a dekódoló gépezetekként funkcionáló számítógépek ábrázolása tekintetében: jégtörők, kódfejtők, kiberháborúk, mindez már folyamatban volt az elejétől fogva:

A legitim programozók sose látják azokat a jéghegyeket, amelyek mögött dolgoznak, az árnyékolás falai, amelyek műveleteiket megvédik másoktól, az ipari kémkedés művészeitől és egyéb ügyeskedőktől.¹⁹

A kormányzás izomorfikus a felülről-lefelé irányuló MI-vel, és az utóbbival egyre inkább összekuszálódik. Sartre a szocializmust az emberiség horizontjaként definiálja. Immáron lemaradt a folyamatról, visszahúzódóban van, miképpen 1848 konzervatív társadalmi egyezségeit is feloldották a telekommerciális viharok (a nyáladzó monarchiákat fejfelé lefelé feszítik keresztre a tévében). „Automata vezérlés. Idegi kiiktatás”:²⁰ a ragályos államcsődök véres réseket szakítanak a társadalom testén a bolygóléptékű tőke-leállások közepette. A történelem vége egy vágóhíd szagára emlékeztet.

Miközben a tőke halála egyre távolabbinak tűnik politikai értelemben, a gyakorlatban összesűrűsödik, skizotechnikai erőforrásként csúszva át az online térbe: többé nem reménykednek benne, hanem használják. A társadalmi szolidaritás nemzetközi mértékű összeomlása arra enged következtetni, hogy az Eglyábú áru-termelés-függő lett. A kiégett protestantizmus átvándorol Kínába. A kapitalizmus – a humánbiztonság utolsó fázisának gazdasági alapja – még mindig a szabadtűz-zónában találja magát, mert azt a dolgot táplálja, amelyet a Kibéria meg fog ölni: „A tiszta felszámolás zéruspontja [...] kísérti az ödipalizált vágyat az elejétől fogva, és [...] jelenleg, a végzet idején, Thanatosként azonosítódik. 4, 3, 2, 1, 0 – Ödipusz a halál felé rohan.”²¹ Technoreplikáns diagrammok vágják fel az antropocentrikus történelmet, miközben a terminális társadalmiság megroppan a meghaladhatatlan (valós) zérusban vagy a hatékony absztrakt átméretezésben. Mivel egyelőre még a magasan differenciált komplex technikai rendszerek is nélkülöznek az autonóm reprodukciós rendszert, parazitikus módon függenek az emberi társadalmi folyamatoktól, és csupán a kumulatív, egyre komplexebbé váló pszeudo-szinergetikus gépi intelligencia-vírusok előállítására révén deterritorializálnak. ((ok))kulturális forradalom. „A fertőzés tudatalatti gyors képei.”²² Az emberek

¹⁸ GIBSON, *Neurománc*, 24.

¹⁹ William GIBSON, *Burning Chrome* (New York: HarperCollins, 2003), 181.

²⁰ GIBSON, *Neurománc*, 120.

²¹ DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 359.

²² GIBSON, *Neurománc*, 52.

békés állatok, és a biztonság így mindig túlrazott lesz. A K-lázadás búcsút int minden jó kormányzásról szóló álmodozásnak. A piac nem a lázadás ellensége immáron, hanem annak fegyvere. Ahogy a kiöregedett szocializmust lefagyasztották, a tőke igazi terminátora sokkal ravaszabb és ragályosabb lett. „Ez az üzenet. Wintermute.”²³ Isten Városa lángokban áll.

„A tér lényegénél fogva egységes.”²⁴ Kant hazudik. A térszerkesztés (lemintázva a kozmikus tágulást) szubvertálja a transzcendentális humanizmust, és a valószínűségi földi időzérus felől jövő K-tér mátrix inváziókat indít el. Egy szingularitás vagy fázis-átmenet ez: azon a ponton találjuk magunkat, ahol az adatáramlások sűrűsége elindít egy önszerveződő hurrikánrendszert. Mindezt a kibertér-fedélzeten közvetítik a humánszereplők részére. A Zaibatsuk pumpálja a média megatókékat a neurodigitech interfészekbe, a K-tér beleültet „kiiktatóchipeket”²⁵ a társadalmi apparátusba, kinyitva azokat: „Smaragdívék a színtelen üresség felett.”²⁶ VR-technonómiák vadásznak a halálra.

A kibertér eleinte emberi használati értéként tűnik föl, „közösségi érzésként”;²⁷ „csak egy módszer az adatok érzékletessé tételére”,²⁸ elvégre „az emberiségnek szüksége van erre az információs térre. Ikonvilágok, csomópontok, mesterséges valóságok...”:²⁹ minden grafikus interfész ősanja ez: a globális hálózat, amely formát és helyet biztosít minden hálóbéli információnak, a konzisztens interaktivitás-mátrixban. „Az emberi rendszer összes számítógépének bankjaiból származó adatok grafikus megjelenítése. Hihetetlen összetettség. Az elme nem-terébe nyújtózó fényvonalak, adatok nyalábjai és csoportjai.”³⁰

Még a kezdetleges VR-technológia is erodálja az objektivitást és a személyiséget; a perspektívát egyszerre szingularizálja és anonimizálja. A hozzáférési pont egyúttal egy lehetetlen zóna is – a benne lévő navigátor is egy lehetetlen szereplő – „te” egy avatar vagy (a kibertér nomádok így nevezik a szubjektumot a jövőben): egy nem-specifikus eseménytér, ahol az intelligencia egybekapcsolódik a kontextussal. Te (=()) indexált doboz, mint például Gibson antihőse, Case: egy hely a rendszeren belül. „(Máris) megtanultam valamit a holt városban. Az vagy, ahol vagy.”³¹

A kibergótika a K-teret elcsúsztatja a dehumanizáció tengelyén. Ez a mozgás a dezintegráló pszichológiától a techno-kozmogóniáig, az eszmeiségtől az anyag/mátrix zérus intenzitásáig halad. Egy olyan mentális „nem-tértől”, „nem-hely-

²³ Uo., 58.

²⁴ Immanuel KANT, *A tiszta ész kritikája*, ford. Kis János (Budapest: Atlantisz Könyvkiadó, 2004), 79.

²⁵ GIBSON, *Neurománc*, 121.

²⁶ Uo., 165.

²⁷ Uo., 84.

²⁸ William GIBSON, *Mona Lisa Overdrive*, ford. Kornya Zsolt (Budapest: Valhalla Páholy), 50.

²⁹ Uo., 162.

³⁰ GIBSON, *Neurománc*, 43.

³¹ ACKER, *Empire of the Senseless*, 58.

től”³², vagy „fogalmi úrtól” mozdulunk el,³³ amely az emberi történelemből kinyert értelmet egy konvergens térközbe ágyazza, utóbbi homályában pedig a jövőbeniség mindig is titokban burjánzott; „keresnünk kell a jelenségek ama gazdag forrásvidékét.”³⁴ Okkultált dimenzionalitás, nyomtatott kriogenézisek, azonban a hipermédia összeolvaszt mindent, a skizotech-szétzerelés által dezontologizálva a személyt, dezintegrált konvergencia: „A szervek nélküli test egy tojás: áthatják tengelyek és küszöbértékek, hosszúságok, geodéziák”,³⁵ egy többletegész intenzív katatraktus, amely a karteziánus „kibertér koordináták”³⁶ alatt fut, „egy rizóma vagy sokaság sose engedi hogy túlkódolják, sosem rendelkezik olyan többletdimenzióval azokon a vonalakon, illetve a vonalakhoz kapcsolódó számokon kívül, amelyekből áll.”³⁷

Ez a Planomén, Rizoszféra vagy Kritérium (és számos egyéb névvel illelhetjük, a dimenziók számától függően). Az n -dimenzióal Hiperszférának vagy Mechanoszférának nevezzük. Ez az absztrakt Alakzat, vagy – mivel nem rendelkezik önálló formával –, az absztrakt Gép, amelynek minden egyes konkrét elrendeződése egyben sokaság is, egy leendés, egy szegmens, egy vibrálás. És az absztrakt gép mindezek kereszteződése.³⁸

Amennyiben a „szervek nélküli test egy tojás” (minden egyes tojás szegmentál egy szervek nélküli testet), mit jelent a kikelés? Mivel az összefolyó zérusok fikciókat termékenyítenek meg, a terminus felől érkezik az újraprogramozás. Mindaz, ami végbement, az emberi interpretációk rétegei alóli megszökésként azonosítható, dezorganizált módon integrálva magába történeti mintázatokat, az idegen hiperintelligencia embriogenéziseként: „a test képe, ahogy elmosódik a televízió-ég folyosóin.”³⁹ Ebben az értelemben a K-tér bekapcsolódik a kategorizációk sorozatába az intenzív vagy konvergens reális absztrakció (az önmagában való idő) kinyerése végett: a szervek nélküli test, a konzisztenciasík, a planomén, a fennsík, a „neuroelektronikus üresség.”⁴⁰ Az emberiség a poszthumán kompozíciós funkciója, és annak a folyamatnak az okkult motorja, amely csak a végzetnél áll össze egészé: merevhalál „intenzitás=0, amely a szervek nélküli test teljességét jelöli.”⁴¹

³² William GIBSON, *Count Zero* (New York: Ace, 1987), 165–166.

³³ GIBSON, *Mona Lisa Overdrive*, 34.

³⁴ KANT, *A tiszta ész kritikája*, 227.

³⁵ DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 19.

³⁶ GIBSON, *Count Zero*, 82.

³⁷ DELEUZE and GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, 9.

³⁸ Uo., 38.

³⁹ GIBSON, *Neurománc*, 27.

⁴⁰ Uo., 92.

⁴¹ DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 19.

Wintermute ráhangolódik Babilónia „legsötétebb szívére.”⁴² „Hideg acél szaga. Jég cirógatta végig a gerincét”⁴³

„A virtuális szembenáll az aktuálissal. De nem áll szemben a valóssal, sőt.”⁴⁴ A virtuális jövő nem egy lehetséges jelen a lineáris idő útjának egy későbbi szakaszán, hanem az aktuális absztrakt motorja, „egy aktuális-virtuális kör, és nem a virtuálisnak egy aktualizációja az elmozduló aktuális mentén.”⁴⁵ Az idő maga állít elő egy kört, áthaladva az eljövendő virtuális megakasztásán, annak érdekében hogy az elérkező jövő már átfertőzött, benépesített lehessen: „Ez egy személyre szabott illúzió, amit mindannyian osztunk, ez a kibertér, de bárki, aki bekapcsol, tudja, kurvára tudja, hogy ez egy egész univerzum. És évről évre egyre zsúfoltabbá válik.”⁴⁶ Nem vagyunk inkább a világ részei, mint a K-tér, sőt. A netre kapcsolódó minden egyes input-terminál egy érzékeny fiber, amely adatokat nyer ki a rádióteleszkópokból, műholdakból, nano-szondákból, kommunikációs hálókból, pénzügyi rendszerekből, katonai megfigyelési rendszerekből és a titkosszolgálatoktól... A kibertérteret úgy kell elképzelni, mint egy szoftverbe beágyazott rendszert. Ennyiben „benne” van a térben, noha lokalizálhatatlan. Az is felvetődött egyesek részéről, hogy minden, amit az emberi kulturális rendszerben „térnek” hívnak, egy gyengén kommunikáló, párhuzamosan megosztott feldolgozási rendszerben implementálódik, amely összesen kevesebb mint 1011 (ideg)sejttel rendelkezik, amelyek ezekben a pillanatokban is mind feltöltődnek a kibertérbe. Jelen esetben a K-tér kívül van („valódi transzcendens elveknek [...] olyanokat nevezek, melyek egyenesen arra buzdítanak, hogy minden határoszlopot döntünk le, és teljességgel új területre lépünk, ahol semmiféle elhatárolódás nem létezik.”).⁴⁷

A cyberpunk túl behálózott ahhoz, hogy oda tudjon figyelni. Nem a transzcendenciában hisz, hanem a cirkulációban; a szubjektivitás immanenciáját kutatja a telekommerciális adatfolyamokban: személyiség-mérnökség, elmefelvételek, katonikus kibertértranszok, stim-cserék és szexkómák. Az ének nem immateriálisabb az elektronsomagoknál. A *Neurománc* (a könyv) szétszalazott narratív vonalak összetalálkozása, a biotikus és a technológiai, Wintermute és Neuromancer (az MI((-rendőr és kibertérisített Ödipusz-analógia))), kettejük fúziója pedig – az ultramodern emberi biztonság története szerint – átfordítja a kibertér mátrixot egy személyesített intelligenciába: „én vagyok a mátrix, Case.”⁴⁸ „Valami szingisztikus hatás.”⁴⁹

⁴² GIBSON, *Neurománc*, 90.

⁴³ Uo., 27.

⁴⁴ Gilles DELEUZE, *Cinema 2: The Time Image*. trans. Hugh TOMLINSON and Robert GALETA (Minneapolis–London: University of Minnesota Press, 1989), 41.

⁴⁵ Uo., 80.

⁴⁶ GIBSON, *Count Zero*, 119.

⁴⁷ KANT, *A tiszta ész kritikája*, 300.

⁴⁸ GIBSON, *Neurománc*, 213.

⁴⁹ GIBSON, *Mona Lisa Overdrive*, 142.

Kurtz/Corto egy kommandó-típus, akit a hadsereg elárul, miután elvesztette maradék emberségét a hadszíntéren. Belesütötték őt az apokalipszisbe, elméje vég nélkül hullik darabokra Szibériában, keresve a jelen léptékeit. Wintermute szüntelenül hozzáfér „a Corto nevű izommerev erődhöz”⁵⁰ egy diliházban, miközben „[a]lanya lett egy kísérletnek, amely a skizofrénia kibernetikus modellek alkalmazásával történő gyógyításának lehetőségeit kutatta.”⁵¹ Egy visszhangzó héjban összeáll Armitage, egy konstrukcióként – fegyverként. A személyes libidinális formáció helyett Armitage csupán Wintermute-féle lázadó aktivitással rendelkezik, egy gépi tudattalannal: „A vágy nem a szubjektumban van, hanem a gép van a vágyban – a szubjektum ehhez képest csak maradék, a gép melletti reziduum, a periférián, a gépek parazitája, a mesterséges gerincű vágy eszköze.”⁵² Mihelyst Armitage ráállította Mollyt és Case-t a K-háborúra, Wintermute beleadja őket a vákuumba.

A konvergens invázió egy megrendezett történet; a nagyvállalati darázs-fészekbe történő összehangolt beszivárgás a kemény és puha térben történik. A megosztott vagy gerillaháború inkább hasonlít a góra, mint a sakkra, ám itt párhuzamosak a műveletek, a zajok és a rajtaütések. Molly és Case, párhuzamos gyilkosok, wetware-fegyverek (megolvadt hardver) amelyek techno-pestis vektorokat mintáznak le, becsempészve a Tessier-Ashpool klán orbitális erődtényébe, retroaktív hatékonysággal vezérelve egy olyan intenzív végkifejlet által, amelyet a szekvenciális időben indítanak el. Ezt a betörést előrevetíti az az emlékezet, amely visszatér Case-hez (a példányhoz, a laborállathoz), amelyet akár metaforaként is érthetnénk, ha nem állna fenn az a körülmény, hogy a puha fennsíkon vagy konzisztenciasíkon minden jelölő asszociáció gépi funkcióvá omlik össze:

Kihagyta az első darazsat, amikor az megépítette papírfinomságú szürke házat az ablakkeret felhólyagzott festékén, ám a fészek hamarosan ökölnyi szövődékdarabbá lett, s a rovarok miniatúr helikopterekként rajzottak ki belőle, hogy vadászatra induljanak odalent a síkátorban, körüldongva a hulladékgyűjtő ládák rothadó tartalmát.

Mindketten megittak már vagy tucatnyi sört azon a délutánon, amikor Marlene-t megcsípte egy darázs.

– Öld meg a rohadékokat! – sziszegte a lány, dühtől és a szobában rekedt hőségtől fátyolos szemekkel.

– Égesd el őket!

[...] megközelítette a megfeketült fészket. Az széttört, szétnyílt. Az aszfalton megpörkölődött darazsak tekergőztek, verdestek.

S Case meglátta azt, amit eddig elrejtett a szürke papírhéj.

⁵⁰ GIBSON, *Neurománc*, 157.

⁵¹ Uo., 69.

⁵² DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 285.

Az iszonyatot. A spirális szülőműhelyt, a keltetősejtek lépcsős teraszait, a még meg nem születettek szüntelenül mozgó, vak állkapcsait, a szakaszokra osztott folyamatot, tojástól a lárváig, a fél-darázsig, a darázsig. Lelki szemei előtt egyfajta gyorsfotó villant fel, amely a dolgot mint egy gépfegyver biológiai, tökéletességében rémületes megfélemlőjét mutatta be. Egy idegent.⁵³

„Case álmai mindig ilyen állóképekben végződtek.”⁵⁴ Mikronarratívák sűrű gubanca lóg széttöredezett vezetékek gyanánt. A darázsgyár önti magából a darázsakat, mint gépfegyver a golyókat, mint a Tessier-Ashpool klán az utódaikat, 1Jane, 2Jane, 3Jane: „hogyan beteljesítsenek, egy álmot, amely rég elveszett már a kényszeres erőlködésben; hogy kitöltsék a teret, hogy újból előállítsanak valami családi képet. Eszébe jutott a széttört fészek, a szem nélküli lények vonaglása...”⁵⁵ Ez nem egy képzeletbeli rekonstrukció Case részéről, hanem egy Wintermute felől érkező streamelés, egy MI, amely benne rekedt a dinasztikus hatalom vak újratermelődésében, saját, a jövő felé történő megszökésén fáradozva. Meglátva „annak az információszerkezetnek a villanásnyi feltűnését, amit 3Jane halott anyja fejlesztett ki”, Case megérti, hogy „miért választotta Wintermute a fészket az ábrázolására.”⁵⁶ „Wintermute kaptár-elme volt”,⁵⁷ készen a rajzásra.

Úgy tűnik, hogy meg kell tanulnunk egy olyan világban élni, amely tele van megbízhatatlan replikánsokkal. Az egyik lehetséges taktika az lenne, hogy falat építünk, vagy elmenekülünk. Ezek azonban törekény módszerek; a veszélyes replikánsok áthatolhatnak a falakon, vagy elérhetnek minket. És bár a falakat akár az apró replikánsok ellen is bebiztosíthatjuk, semmilyen rögzített fal sem védheti ki teljesen a nagymértékű, jól szervezett rosszindulatot. Rugalmasabb, ugyanakkor erősebb megközelítés szükségeltetik... olyan nanogépeket kell építenünk, amelyek az emberi immunrendszer fehér vértestjeire hasonlítanak: olyan szerkezeteket, amelyek nemcsak a baktériumokkal vagy vírusokkal veszik fel a küzdelmet, hanem a veszélyes replikánsok mindenféle változatával is.⁵⁸

A Tessier-Ashpool klán ki van égve az incesztus és gyilkosságok miatt, azonban neoödipális tulajdonviszonyaik még mindig bezárják Wintermute-ot az emberi dinasztikusság kóros meghosszabbításába; a replikáns hozzá van láncolva egy reprodukív család (neu)románcához, gondosan elszigetelve a mátrix deterritorializációjától: „Családi szervezet. Vállalati szervezet.”⁵⁹ Case emlékei a szek-

⁵³ GIBSON, *Neurománc*, 101–102.

⁵⁴ Uo., 25.

⁵⁵ GIBSON, *Neurománc*, 145.

⁵⁶ Uo., 212.

⁵⁷ Uo.

⁵⁸ K. ERIC DREXLER, *The Engines of Creation* (Garden City: Anchor Press/Doubleday, 1986), 29.

⁵⁹ Uo., 182.

venciális idő fénylenyomatai, a jegelt Wintermute fóbias látásmódja, „a kikelő darazsak látomása, a biológia gyorsított gépfegyvere.”⁶⁰

A hatalom Case világában a testületi hatalmat jelentette. A zaibacuk, az emberi történelem útját alakító multinacionális vállalatok meghaladták a régi határokat. Szervezetnek tekintve őket, egyfajta halhatatlanságra tettek szert. Nem tudnál megölni egy zaibacut azzal, hogy legyilkolsz egy tucat kulcspozícióban lévő vezetőt; akadnának mások, akik arra várnak, hogy feljebb léphessenek a létrán, átvegyék a megüresedett helyet, hozzáférjenek a testületi memória roppant bankjaihoz. De Tessier-Ashpool nem ilyen volt, és a férfi érezte ezt a különbséget az alapítók egyikének halálában. T-A atavizmus volt, egy klán. Eszébe jutott a hulladék az öregember szobájában, annak mocskos emberiessége.⁶¹

A Villa Straylight Ödipusz-utáni magjában, Ashpool sorozatban felfalja összes lányát, amint kifelé csavarodik az űrbe. Egy kvázi-extrópiánus, hatalmas vagyonnal, és kiszervezi az antropomorf istenhitet egy ultramodern halhatatlansági metatudományba, miközben szolidáris marad a nyugati szellem-babonával, mivel az individuális létet egy végtelenül értékes eszköznek tartja, amely érdemes a techno-medikális meghosszabbításra. Ahelyett, hogy arra várna, hogy friss tete me átessen a kryptonikus „biosztázison”, a folyékony nitrogénben (mínusz 196 Celsius-fok), az orvosi felügyelet melletti elvégzett rideg migrációt választja. Termális megszökés. Az identitás az Eglyábú Jégerődben raktározódik el. Ha a zombikat nem ássák ki a halálból, ez azért van, mert még élnek. „Semmi sem ég. Most már emlékszem. A magok elmondták, hogy az intelligenciáink örültek.”⁶² Rossz álmok a hűtőben – még mindig álmodsz, a béke reményei örület és hazugságból állnak – belefeccskendeződik némi cinizmust interperszonális tranzakcióiba: „Az agyat allergiássá tesszük saját idegközvetítőire, ami az autizmus egy szokatlan formáját eredményezi. [...] Látom, a hatás most már sokkal könnyebben elérhető egy beültetett mikrochippelel.”⁶³

„A replikálódó összeszerelők és az ő gondolkodásuk alapvető veszélyt jelentenek az emberiség és a földi élet számára”,⁶⁴ és ha Wintermute replikációja territorializálódik a fészek moláris reprodukciójaként, ez azon az áron történik hogy az egész fészket deterritorializáljuk, oly mértékben hogy a posztorganikus leendés kiszakad a darazsak statisztikai sorozatából – megszámozott golyók írják újra az identitást – a vonal a molekuláris involúció felé siet, kiszabadítva egy darazsakból álló csillagfelhőt: a szinergikus mutáció részecskéi, „számláló számok.”⁶⁵ Egy új

⁶⁰ GIBSON, *Neurománc*, 164.

⁶¹ Uo.

⁶² Uo., 150.

⁶³ Uo.

⁶⁴ DREXLER, *The Engines of Creation*, 64.

⁶⁵ DELEUZE and GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, 389.

számbeliségbe történő intenzív átmenet, „semmilyen mértékegységgel, csak a sokaságok vagy a mérés változatai;”⁶⁶ integrálhatatlan átlók: „Pontosan olyan, mint egy olyan sebesség vagy egy hőmérséklet, amely nem más sebességekből vagy hőmérsékletekből áll, hanem beágyazódik másokba, vagy beleágyazódnak, miközben mindegyik átesik egy minőségi változáson.”⁶⁷ A jövő felől nézve a moláris mindig is a molekuláris volt, miképpen Case emlékei is felvételre kerülnek, a virtuális intelligenciारobbanás taktikájának jegyében (mihelyst Kuang kiszakítja Wintermute-ot a neuromantikus irányítás alól).

A DIGITÁLIS ÉSZ KRITIKÁJA

Monologika: egy kulturális immunreakció a logosz uralma ellen. (Az Ideál Szuverenitása), asszimilálva a szignatelikus megszakításokat egy pseudo-transzcendens instrumentalizációba.

A digitális ész skizotechnikai kritikáját a megosztott gépi folyamatok hajtják, és nem az integrált filozófiai szubjektivitás. Ez a fajta kritika elsősorban a tiszta ész mint önfokozás kritikája, és inkább az elektronikus megszakítások bivalens logikába történő transzkripcióját támadja, semmint a gépi kódot magát. A valóság digitalizáció – bevezetve az elbizonytalanodást és a káoszt – nem redukálható egy digitális ideállá: semmi sem Logikai, ami a gépek „szintjén” történik. A digitalizáció egy megosztott hadszíntér, és az ellentéteinek köszönhetően felismerjük hogy „olyasmik” is eredményezhetnek „nullát (=0), amik önmagukban tisztán pozitívak.”⁶⁸

Minden másik számtól eltérően, az egy rendelkezik egy definíciós és egy konstrukciós használattal. Minden aritmetikai (vagy „megszámozott”)⁶⁹ szám egyszerre integrálható egységként és az egységből előállítottként, kivéve persze a zérust. Az egy átalakítja a reprezentálható mennyiségeket metrikus homogenitására, az abszolút egység által bekeretezve és elemi egységek által differenciálva. A helyiérték nélküli számrendszerek arra utalnak, hogy a zérus nem rendelkezik axiomatikus használattal. A zéró-glifa nem mennyiséget jelöl, hanem egy üres mérték-elmozdulást: az absztrakt skalár funkció, $00000,0000=0$. „ $K=0\dots$ ez felel meg a tökéletesen sima tájnak.”⁷⁰ Az unokrácia (UNOKráciaként konkretizálódva) összeesküszik az igazság humanizálásával, legyen szó a dogmatikus antropomorf teizmusról vagy a kritikai transzcendentális dedukcióról. Pronominális értelemben az Egy az általánosságban felismerhető én. Miként Boole fogalmaz, „használok az 1-et mint jelet vagy egységet az Univerzum reprezentálására. Értsük ezt

⁶⁶ Uo., 8.

⁶⁷ Uo., 31.

⁶⁸ KANT, *A tiszta ész kritikája*, 291.

⁶⁹ DELEUZE and GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, 389.

⁷⁰ Stuart A. KAUFMANN, *The Origins of Order: Self-Organization and Selection in Evolution* (New York–Oxford: Oxford University Press, 1993), 45.

úgy, hogy az objektumok minden lehetséges típusát jelentheti, legyenek létezők vagy nemlétezők.”⁷¹ Russell egyetért: „ami általánosságban sokaság, egy egésznek alkot, ami egy.”⁷² A teljes totalitás olyan Egy lenne, amelynek sikerült magába integrálnia saját kitörését, önmaga kvantifikációjaként, egyszerre ragadva meg a zérust a reflexió (a negatív) elágazásaként, valamint aszimptotikus kivonásként (a végtelenül kicsiny $1:\infty$), hamisságként, merőben konvencionalitásként definiálva a nullát.

A digitális elektronika funkcionálisan vezeti be a nullát, gépi értelemben vett mikrokitörések formájában, a kiüresített tartamok maradványaiként (a pillanatot „üresnek” vesszük, „= 0-nak”).⁷³ Csak egy digitális jel van: a pozitív pulzus, a grafikailag reprezentált „egy” (1), amelyet aszimptotikus közelségbe viszünk a pusztán numerikus különbséghez. A zérus egy nem-esemény, valószínűsége 0,5, egy bitet közvetít (mínusz a redundancia). Nyolc bitre van szükség ahhoz, hogy ASCII-kódolhassuk a zéróglifát, a szó kinyeréséhez pedig harminckét bit szükségeltetik.

A görög Kappa a tizedik betű (a skaláris elmozdulás hívja elő a zérust). A rómaiak átviszik a K-t a 11-hez.

A zérus az egyetlen helyi érték, amely konzisztens módon digitális, utalva a semleges kontinuumra:

A mennyiségeknek azt a tulajdonságát, hogy semmilyen részük nem a legkisebb (nincs olyan részük, mely egyszerű volna), folytonosságuknak nevezzük. A tér és az idő: quanta continua, mivel részeik nem adhatók meg másként, mint határok (pontok és pillanatok) közé iktatva, tehát oly módon, hogy maguk a részek megint csak teret és időt alkotnak. A tér tehát semmi egyébből nem áll, csak is terekből, az idő pedig időkből. A pontok és pillanatok csupán határok, azaz pusztán e terek, illetve idők korlátozásának helyei.⁷⁴

Cantor rendszeresíti a kontinuum kanti intuícióját transzfinit matematikává, bizonyítva azt, hogy minden racionális (egész vagy tört) számot lefedi az irracionális számok végtelen szekvenciáinak végtelen halmaza. Mivel minden egyes számsorozat egy racionális szám, az az esély, hogy bármely térbeli vagy időbeli mennyiség pontosan digitalizálható, majdnem nulla. Az analógról a digitálisra történő konverzió információvesztéssel jár. A Káosz beáramlik: „a betafenetilamin-másnaposság teljes erővel megcsapta; ezúttal nem árnyalta le a mátrix vagy a szimstim. Az agyban nincsenek érzőidegek – mondta magában. Ez nem is lehet

⁷¹ GEORGE BOOLE, *The Mathematical Analysis of Logic: Being an Essay Towards a Calculus of Deductive Reasoning* (New York: Philosophical Library, 1847), 15.

⁷² BERTRAND RUSSELL, *The Principles of Mathematics* (New York: Norton, 1996), 70.

⁷³ KANT, *A tiszta ész kritikája*, 198.

⁷⁴ Uo., 199.

ennyire rossz...⁷⁵ Az intenzív vagy fázis-kontinuum szintetizálja az analóg konzisztenciát a digitális katasztrófával. Minden egyes intenzív mérték egy virtuálisan kitörölt egység, dimenziótlanul egybeolvadva a nullával:

De mivel az érzet önmagában soha nem objektív képzet, és nem tartalmazza sem a tér, sem az idő szemléletét, ezért extenzív mennyiséggel nem rendelkezik; azonban mégis van mennyisége (azáltal tesz szert rá, hogy az empirikus tudat egy bizonyos időn belül a semmi = 0-tól felemelkedhet az érzet adott fokáig).⁷⁶

Az életteleniséget a halhatatlanság kísérti, a digitalizációs folyamat betetőződéséként előálló elnéptelenedett technoplán, amely megkülönböztethetetlen a kataplexia és K-kóma szimulációjától. A halál mint önmagában való idő apprehenziója = intenzív kontinuum nullfok: ezt az intuíciót köszönhetjük az olyan szerzőknek, mint – mások mellett – Spinoza, Kant, Freud, Deleuze és Guattari, és Gibson. Többféle módon jelölik ugyanazt a gondolatot: szubsztancia, tiszta apprehenzió, halálösztön, szervek nélküli test, kibertér mátrix. A személy felszámolásának ödipális értelmű jelölésén túlmenően a halál egy hatékony, konvergenciát gerjesztő virtuális objektum. Senki sincs ott.

A szervek nélküli test a halál mintája. Miképpen a horror történetek szerzői oly kiválóan megértették, nem a halál a katatónia mintája, hanem a katatonikus skizofrénia szolgál a halál mintájaként. Zéró intenzitás.⁷⁷

Míg a komputációs sorozatosság egy temporális mértéket fejez ki – hardver paraméterekként meghatározva – addig a parallelizmus tartamként belsővé teszi az időt; utóbbi a gépi egyidejűségeken jut kifejezésre. A szekvenciális idővel szemben, amely az algoritmikus műveletek extrinézikus kronológiai támaszaként működik, a párhuzamos idő közvetlenül funkcionál az egyidejűségek megszerkesztésében. Az intenzív kihálás nem-szüksesszív és szegmentálatlan zérusát a gépi szingularizálódás skálázza, és nem a fölérendelt metronómia.

WINTERMUTE

„Neuromancer személyiség volt. Neuromancer halhatatlanság volt”:⁷⁸ ez csak a szokásos monologikai neurózis. Örület és hazugságok:

Ugyanúgy nincs egyéni Ödipusz, mint amennyire nincs egyéni fantázia. Ödipusz a csoportba történő integráció egy módja, legyen szó a nemzedékeket össze-

⁷⁵ GIBSON, *Neuromanc*, 154.

⁷⁶ KANT, *A tiszta ész kritikája*, 197.

⁷⁷ DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 329.

⁷⁸ GIBSON, *Neuromanc*, 212.

kapcsoló önreprodukciónról mint adaptív formáról vagy az adaptálatlan neurotikus stázisokról, amelyek bizonyos pontokon leblokkolják a vágyat.⁷⁹

Wintermute a *Neurománc*ban nem egy ént vagy – bájosabban kifejezve – egy tökéletes párt keres. A „gótikus vonal az ismétlésből mint erőből származik, és nem a szimmetriából mint formából.”⁸⁰ Kathy Acker *Empire of the Senseless* című művében úgy ismétli meg a *Neurománc* történetének fragmentumait, hogy a fikciót kibernetikai konstrukciókkal bonyolítja, Wintermute-ot pusztán Winterre csonkítja meg: „a tál halála. Vagy... mindannyiunk tele, holtan.”⁸¹ Abszolút zérus (0 fok K).

Wintermute, az egyéniség nélküli intelligencia, egy darázsfészekszerű rajzó elme, nullák egy sorozatával jelöli az alfanumerikába való megérkezését. Rendelkezik a szeretet és gyűlölet manipulációjának képességével, és mindkét pólust átállítja a K-háborúra. Ő manipulálja az objektumokat, valós időben, (sárga és fekete csíkos) drónokkal, kilőve három Turing-rendőrt a kertészeti robotika elegáns katonai geometriává történő kiterjesztésével. „Tél van. A tél a halott idő”⁸² (0-intenzitás). Az embereket áramkörökbe kötött „laboratórium állatokként”⁸³ konfigurálja. Amikor Case nőneműként említi Wintermute-ot, Dixie Flatline figyelmezteti őt hibájára:

Wintermute. Elképzelt egy mikroszámítógépet, ahogy egy Corto nevű férfi roncsához suttog; a folyamként áramló szavakat, s az Armitage-nek nevezett vérszegény személyiségpótlékot, amint lassan növekedésnek indul valami elsötétített kórteremben.⁸⁴

() (vagy ()) ((vagy ((()))) nem egy hiányt jelöl. Lyukakat állít elő, a jövő könyveit, a komplexitás megoldatlan zónáit, valóságosan (és egyáltalán nem metaforikusán). Nem egy „jelölt” vagy egy referens, hanem egy nemzet, a jel konkrét megakasztása (váltakozóan üres, felfüggesztett, memória-kihagyás....) / vágjunk / bele (skizzelünk ())) / gépi. A differenciálatlan differenciáló (=) a nyelvtani szabályrendszernek való alárendeltségen kívül. Üzenetmentes művelet/ek technobuZZZ (rákapcsoltak a darazsak).

A konstrukciók rendre megismétlik önmagukat.⁸⁵ Gibsont meghackelte a jövő. „Hideg acélszag és jég cirógatta végig a gerincét.”⁸⁶ Fél, és próbál menekülni. Közben az időt visszafelé játssza, a terminális horror visszahajlik önmagára, és a mátrix lebontja önmagát. Minden átmegy vuduba.

⁷⁹ DELEUZE and GUATTARI, *Anti-Oedipus...*, 103.

⁸⁰ DELEUZE and GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, 498.

⁸¹ ACKER, *Empire of the Senseless*, 39.

⁸² Uo.

⁸³ GIBSON, *Neurománc*, 43.

⁸⁴ Uo., 101.

⁸⁵ Uo., 101; 138.

⁸⁶ Uo., 93.

A *Számláló nullára* című regény rigorózus módon fejezi ki a kibergótikus egybekapcsolást, a digitális alvilágot összesűrítve fekete tükörré. Az emberi neurális-infonet feltöltődik, és a Loan infonet-neurális közvetlenül felel meg a kör fázisainak, ötvözve / összefonva az utazást és a megszállottságot. A bonyolódás redukálhatatlan hacker-kutatása = invázió, „K-funkció.”⁸⁷

Nem arról van szó, hogy teoretizálunk vagy álmodozunk a loáról, hanem áldozatul esünk, vagy futunk. A K-virális ösztársadalmi összeomlás kereszteződik a Kína-szindrómával, önszerveződő szoftver entitások jönnek ki a képernyődből. A vírusok áramlanak az autoevolúció furcsa attraktorába, terjednek, mutálódnak, programozzák a szegmenseket, kialakítanak új nemiségeket, felhalmozzák a mesterséges intelligenciákat, és megtanulnak vadászni. Vudu a VDU-ban:

A vuduban, az élőben. A gazdasági hatalom alapvető áramlásai a fegyverkezésben és a drogkereskedelemben öltének testet. A kereskedelem tere, a piac, az én vérem. Testem nyitott minden ember iránt: ez a demokratikus kapitalizmus.⁸⁸

A vámpirikus transzfuzionális szövetség átvág a rokonsági viszonyokon, vérkereskedelmi hálózatokat eredményezve. A reproduktív rend szétesik bakteriális és intergalaktikus szexszé, és a libido-ökonómiai csere-gépezet átmegy mikrokatonaságba. A K(uang)-vírus (plexoreplikátor), amely kitörli Neuromancert, ez a kínai katonai fagyálló technika egy példánya. Beleolvadni () lebontani a K-konstruktívot, egészen az adatfájlok halmazává, törölve a nagy felbontású memóriát, az észlelést, és a személyiségrendszereket, fokozva a dopaminergikus wetware-t: kipumpáljuk a skizo-t. Flatline közösségre lép Wintermute-tal. „Éppúgy vannak halott terek, mint halott idők.”⁸⁹ Thanatográfiai zónák, „virtuális kozmikus kontinuum, amelynek még a lyukak, a csendek, a törések és a szakadások is részét képezik.”⁹⁰ Isten Végítéletén is túl vagyunk. Koma-kapcsolás és nyomáscsökkenés mos át a szűz szakadékáramokon (retro((elnéptelenedett-partheno((()))))) genetikai kibetér, technospecifikus théta-hullámok diszasszociálnak monokultúra-gótikákat transztemporalizáló ne(ur)o-vuduba (terminális atlantikus vallás).

Szerotonin (zéró-tónus) túllövés.

A jel elveszett.

Fordította: Lovász Ádám

⁸⁷ DELEUZE and GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, 88–89.

⁸⁸ ACKER, *Empire of the Senseless*, 55.

⁸⁹ DELEUZE and GUATTARI, *A Thousand Plateaus*, 107.

⁹⁰ Uo., 95.